

ยายหมอนคลองมหาสวัสดิ์

วันนี้เป็นครั้งที่ 4 แล้วที่ฉันไป จัดกิจกรรม โครงการเยี่ยมยา น้ำท่วม ที่โรงเรียนคลองมหาสวัสดิ์ ฉันมีความสุขทุกครั้ง ที่ได้ทำงานกับชุมชน แต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่อยากเขียนเล่าเรื่องราวมาก เพราะ วันนี้ฉันไปถึงโรงเรียนก่อนทีมงาน ฉันไปถึงก่อนแปดโมงเช้า นั่งสักครู่ก็เจอผู้ร่วมโครงการคนหนึ่ง เดินเข้ามาในโรงเรียน จึงเดินเข้าไปทักทาย นั่งคุยกันไม่นาน ยายหมอนหญิงชราวัยใกล้ 70 ปี แต่งกายด้วยเสื้อแขนยาวสีเทาตัวเก่ง ใส่ผ้าถุงลายสีซีดชุดเดิม ผมยาวผูกมัดไว้ ใส่หมวกผ้า เดินมาทักทาย และปีบนิ้วชี้ของฉัน พร้อมพูดชมเชยฉัน ฉันแอบปลื้มและรู้สึกเพลิดเพลินกับการนวดข องยายหมอน ฉันชมยายเรื่องการนวด และจูงมือมาหาที่นั่งรอ คณะทำงานงานมา ยายนวดพร้อมรำพันว่า “วันนี้ว่าจะไม่มาแล้ว เพราะน้ำมันทอดปลากระเด็นมาที่ ริมฝีปาก และกางเป็นแผล ” ฉันถามยายว่าทำอะไรกับแผล ” ยายบอกว่า “ใช้วันทางจร จะเข้าหาค่อยยังชั่วขึ้น ” ยายเล่าต่อว่า “ชีวิตฉันลำบาก มีบ้านหลังเล็กๆตอนนี้อันไม่มีประตู มันพังตอนน้ำท่วม สุขภาพไม่แข็งแรง มีอาชีพรับจ้างนวดเป็นครั้งคราว ลูกไม่ได้ให้เงิน ยายอยู่กับลูกชาย ตอนนี้อายุแปดสิบปีเป็นโรคเอดส์ เขาชอบผู้ชาย เขาเป็นกระเทย ยายบอกฉันว่าไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง กลัวเขารังเกียจลูก ลูกชายยายทำงานในโรงงานมีรายได้ไม่มาก ได้มาก็เอาไปซื้อ ยารักษาตัว หมด ถ้าไม่ได้ทานยาเขาจะมีอาการท้องเสียมาก ยายพาไปรักษา ที่โรงพยาบาลใกล้ๆบ้าน หมอบอกให้ยายทำใจ ฉันฟังเรื่องครอบครัวของยายรู้สึกสงสารยายมาก ในใจฉันคิดว่าก่อนกลับบ้านวันนี้ ต้องให้ค่านวดยายบ้างแม้ว่ายายจะนวดฉันไม่นาน ขณะพูดคุยฉันมองหน้ายายหมอนผ่านเข้าไปในดวงตา แววตาของยายไม่สดใส มีสีหน้าอึมครึม ยายเล่าว่าทุกครั้งที่ยายมาร่วมกิจกรรมต้องเดินมาแต่ดร้อนมาก ต้องคอยระวังรถชน ฉันจำได้ว่ายายบอกให้ฉันฟังทุกครั้งเรื่องการเดินทางมา ยายคงต้องการสื่อให้เห็นถึงความตั้งใจที่มีกับทีมงานของเรา หลังเลิกกิจกรรมฉันเห็นยายนั่งที่ม้าหินอ่อนกับหลาน ฉันเดินเข้าไปพูดคุยต่อ ยายเล่าว่ายายเคยคิดฆ่าตัวตาย มา 2 ครั้งแล้ว ตั้งใจจะให้รถไฟชน ฉันบอกยายว่า “คนเราเกิดมามีปัญหากันทุกคน มากบ้างน้อยบ้าง เราต้องสู้เพื่อใช้ชีวิตเดินต่อไป ” พร้อมกับร้องเพลง ปลุกใจว่า “ขออย่ายอมแพ้อายอ่อนแอแม่จะแพ้ยาย จงลุกขึ้นสู้ไป จุดหมายไม่ไกลเกินไป ” ยายฟังแล้วอมยิ้ม ฉันบอกยายว่า “เวลายายเครียดหาเพื่อนปรี บทุกข์พูดคุย อย่าฟังเพลงเศร้า อย่าฆ่าตัวตายนะ อย่าไปให้รถไฟชน คนขับรถชนเราเขาก็จะทุกข์เหมือนกัน ” ฉันยกมือไหว้ลากลับ ก่อนไปบอกยายให้มาร่วมกิจกรรมให้ครบ ฉันเหลียวมองรอบๆไม่เห็นใคร ฉันหยิบเงินให้ยาย 100 บาท บอกว่า “น้ำใจเล็กน้อยที่ยายช่วยนวด ” พร้อมให้ตุ๊กตาบ๊อบบี้ที่ขอลูกสาวให้หลานสาวยาย ฉันขับรถออกมาด้วยหัวใจพองโต ว่ายายหมอนคนนี้ให้ความไว้วางใจพูดเรื่องส่วนตัวที่เป็นความลับ ฉันตั้งใจว่าจะกลับมาหาข้อมูลเพิ่มเติมในครั้งต่อไป

การจัดกิจกรรมโครงการเยี่ยมยาน้ำท่วมของ ทีมงานสถาบันราชานุกูล ที่คลองมหาสวัสดิ์ แม้ว่าจะเป็นกลุ่มประชาชนจำนวนไม่มาก พวกเราทุกคนมีความตั้งใจ บรรยากาศในการทำงานดีมาก เมื่อพบกัน หลายครั้ง ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก กล่าวพูด กล่าวแสดงออกมากขึ้น ทีมงานทุกคนมีความสุขที่มีส่วนช่วย ประชาชนที่ผ่านความทุกข์ ได้มาระบายและทบทวนเรื่องน้ำท่วม มีแผนการเตรียมตัวเพื่อรับเหตุการณ์ น้ำท่วม ครั้งต่อไป ยายหมอนเป็นตัวอย่างของความผูกพัน ความไว้วางใจ ที่มอบให้ฉันได้รับฟังความทุกข์ในใจ แม้ฉันจะ ยังช่วยยาย

ไม่ได้ทุกเรื่อง ฉันก็ยังภูมิใจและไม่เคยลืมนายหม่อมแห่งคลองมหาสวัสดิ์ ทุกครั้งที่ขับรถผ่านเส้นทางพุทธมณฑล คำพูดของยายที่บอกฉันตอนจบโครงการว่า “อย่าลืมนายหม่อมนะ”

นาง ฉวีวรรณ โพธิ์รักษา

ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ